

HANEDAGBÖCKERNA 2 av 6 (1894)

Folkliga dagböcker nr.4

Ett samarbete med Kungl.
Gustav Adolfs Akademien

Omslag: Handedagböckerna

Bilder: Om inget annat anges: Simon Langwagen,
Dalarnas museum.

© Dalarnas museum 2022

Tryck Dalarnas museum, Falun, 2022

Skanning av
HANEDAGBÖCKERNA
Innehavare: Gagnefs hembygdsförening
Ängsholsvägen 1, Tallbacken, 780 41 GAGNEF

Dnr: 216/21

SIMON LANGWAGEN

21

1894^r

den 21 Marsz

Stamm,

skreddas

på

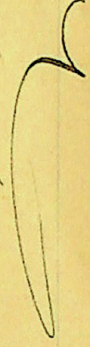
glädjens fält

Erik Stamnes och Heretindskolodotters

bröllopsdag

den 21 Mars

1894.

Min Karlens och familjens
Guds Guds glädjens blom,
man, bringa en lyckölska,
och Lofven för det uti barn
beed, så skall Hans ev
beskädla. Min kärlek
och förmöjansheten, en
följa i förgånglighetens
fest, min lara bli en ägg
den lott

Ja är bättre här än
en, by de hufva dock gagna
af deras arbete. Faller en
af dem, på hjälpverden andra
hvar som uppe igord. Se tronon,
som är attena; faller han,
på är ingen, som tronon
upphjälper. En han vara
afvernummen, men här kunna
sin emat; by ett. krefalt rep
går icke lukteligens pander."

Preedikarebokkon 4: 9, 10, 12.

Ja lyda den nises ord i

betlehem. Ett litet stycke
darifran, på en flippa, står en
liten gosse om 8 eller 10 år med en
stunga i handen ifrigt ofran-
de sig i stenkastning, under
det han gnolar på en sang.
Plöteligt höres ett buller
bland hans hjord, gossen
ser dit. O! en björn traller
på att jaga faren. Benast
rusar gossen dit. Björnen
har redan ett får i sina
kräftar, färdig att uppkasta
en plåt, tvarest han i ro
kan få kalla sin maktid.
Mera färdigaste på sin

Gud än of fruktans för sin
svaghet och den oförmyndade gossens
grymhet och styrka rusar den
späda gossen efter, tycker det
darrande faret ur färdarens
kräftar, och med Guds underbara
slutliga faller han vilddjuret
till marken.
Hvem of oss kan inse annat, än
en lykka däri, att administrat-
ören var där, som ofarskräcket
kunde brottas den hotande faren?
Allmän, närvaron af en så bra,
men två så bättre.
Du den gamle Tobias skulle
sänta sin Lore till Gabel

i Medlen fad att fa ut sin fad-
ran, vilke han faret se konom
farsedel med en rest kamrat
fadlen longa och farliga angend.
Konens sochte och fann en sadan.
Och vi kunna vara vissas om,
att han under resan erfod, att
kva vora battre an ene.

En hvar af oss har kraligen
nagon gang i lifuet fattgöra
samma erfarenhet. Du kan-
ske erinras dig något till-
falle i china späcka ad, da
oobrandlighet kan bringat
dina foratckrar att, kanske
i märker och skog, sanda

dig i ett arende. Motvilligt
gick du aduel. Men, o, sa
märkt! Hogen darbarba
synes dig som en hotande ran,
hvaroch dystra farhagar. jagade
Ivarancha i ditt brost, och
sensta aningar om vitelcyur
och andra faror korsade din
Gjarna. Ingenting i varlden
skulle du onskat helke, an om
du haft en kamrat vid din
sida. Motligt fick du på
nagot afband tora en man-
niskorast. Den sarnade sig
dig; det var en vän; han skulle
resa samma väg som du;

och sida vid sida vandrads
 framåt. Huru prestigt blef
 det ej då! Allting blef litet
 gissare, vägen blef ej mera så
 lång; skogen ej så mörk; och
 fruktan för vilddjur och in-
 tillade faror plagade ej nu
 som förut. Du instämde
 med Predikaren: Bättre
vara än en."

* * *

Ett något litet
 afventyr gjorde vi alla prof-
 va på. Jag säger: snacke,

by alla äro vi ju förelagda
 ett längre eller kortare steg
 på järnljufvets bänbecksvädda
 stig, och en resas val eller
 ve beror ofta på det sällskap
 man har under denna resa.

Vi få här i ljufvet ofta på-
 bevis på, huru grundligt
 bekragna människors sällsk
 genom daltigt sällskap, och
 icke minst då, när det gått
 att vänta sig en väd för hela
 ljufvet. De Konung Salomons
 exempel i 1. Konungaboken 1:14.
 Skole man och kunnat
 spörja dem, i sin ungdom,

En starkt och lycklige Simon
efter oraken till Hans stora
jämmer, då han, med ut-
skugna ögon, satt i fängelset
och drog tvärmen, skulle
man med visshet fått till
svar: Jag fattade Karlak
till en Kvinna, som förak-
tade Israels Gud. Tröttsande
Endt vilja och minna förat-
drars goda råd valde jag
hemma till min följelagare-
inna genom lifuet, och
till följel därpå sätter jag
nu här såsom den sländ-
gaste ibland sländiga;

Jag, som annars kunnat
vara en herre öfver Israel —
fruktansvärd för hedningarna
och fridfull i min Gud.
Domareboken 16.

* * *

och afvan anfördt ord höra
vi, att lika viktigt som det
är att ega en följelagare ge-
nom lifuet, lika viktigt
är det också att vilja sig en
rättskappens saktan. Se skra-
kans exempel i 1: Mosebok 24.

På denna dagens stund höra
vi även, vännen, att utgå

en upskötsel och flera glädjen.
vid detta viktiga tillfälle,
da två vänner af våra bekanta
sällsk. Svaranckra brokedens
och Karlshens hand för att
blifva och vara Svaranckras
Lugnadt och stöd genom lifvet,
och hand skola vi därvid göra?

* * *

De någon af våra anhör-
iga och vänner skola intaga
en ny ställning; skiljas ifrån
oss, eller begifva sig på en
resa, plagar man ju vid
afskedet oss så detsamma byttra
och utgång på farleden.

Är inträder för dessa två
liknom en ny tidsperiod.
Liknom en ouppstagen bok
för den nykomne Lärjungen,
gå nu dessa skandla sidor
och öden till mötes och på
ett visst sätt träda ut ur
vard sysselsätts för att gemen-
samt profva familjelifets
vårdande omständigheter.

Det är ej utan en nemodig
handla vi nu lämna dessa
två, som från denna stund
komma att mera lefa för
sig själva och Svaranckra
inbördes än för vännerna

i allmänhet. Dock hoppas jag: att alla, som på denna skund äro närvarande, skamma sig fulla af innerlig önskan om dessas framtidla lycka och välsignelse till Kropp och själ.

Soler, Erik Elane och Theredin i Makedotter, som på denna skund äro förenade för vårt tal och vår glädjefest, becks jag om tillåtelse att till eller rikta några ord.

Om det någon sin gifvits

ett sådant tillfälle eller ett undantag, att en människa fått, en ätt säga, "dessa på roser" till himlarnes rike, skulle man gerna från denna skund tillnötta eller den äran; men då detta skuggornas land alltid varit, och förblijver så rikt på djupa och mörka dalar, synes det ej vara värdt att ha upprepa några långa fraser af oförmätliga och skenfagra Lyckönskningar." Utan var inbela och innerliga önskan till eller om i all enkelhet lyda sålunda:

Matte Herren, den gode,
herrens agend i fortættningen
på forblifue eller herde, och
på eller på grona angar
och friskt watten så thafuens
I ang för bade tid och wighet.
I Predikarebokken 4: 12 lade
vi följande ord: "Ett krefallt
repe gåd icke lätteligen vinder."
Vi hava därpå, att tre ad
andla bätke and bwa. Men i
fraga om aktenskap kan
det blifue ofuendyrigt om
tre skola wara i lag.
Heta saken heror dock på,
huem den krefje ar.

Vi weta ju, att på icke långt
afstand står en, som alltid
wilt thafua ett ord med i laget
för att aktelkomma split och
skrid — icke minst emellan
akta makar. Och om I heli-
ken tillhuka till Paradiets
dagar, skolen I saktet kamma
hans namn. Han har alltid
wlat det onckt ad. Han drager
ej helter i bekänkancke, hwilket
medel han får begna wid uflö-
randet af sitt död. Nej, på
han blott människans i olycka,
det ad hans lösen. De till eem-
ped, da Adam och Eva —

skulle öfva familjelifvet i
Lustgården, huru listigt han
då framträdde. Samme fi-
enke lefver än i dag, och
han skall troligen äfverliva
eller göra sina leofvande både i
kild och ofild. Varen därför
jag eller post, vetande att all
lechnad är en stank ifrån
onärkrets furste, fast det
mångendang ej synes. I
kommen därför ihåg song-
rens ord: "Kuds, att presta-
ren lägger snaran, då den
minst förmodar parand.
Dadon är hans sed. Våra

Våra, själ! och hed.
Däremot finns det en annan,
som också gärna vill trofvarum
med, och som jag af allt tyg-
sa vill rekommendera af
eder, men, som ej åtnöjer sig
med att vara den tredje per-
sonen ibland eder, utan den
första, nämligen Herren eller
Gud. För han intaga främsta
rummet i estra kyrkan; för
han vara edert a och o, och
I med Konung Davids mod
kunna möta, såväl för fot-
jebet ifrån denna världens
Paul, som hotande olyckor

ifran familjelifets Abbotom.
Ty i hure var innerliga önskan
om eders ad, att solakten och Ljus
blefue eder lott på Lefugals-
banan, ^{enfarogskittub} jagon
sörjades ^{ad} att afuen andra
skunder kunna komma.

Ja, det kan komma tillfallit,
da morher, sorg och motgang
^{kunna motat edes}
^{lyckes} ~~tafua~~ ^{varnassessit}
~~sig~~ ^{att} ~~färgat~~ ^{eder, eller}
atminstone kvafua famil-
jelifets lycka och krefnad.
Men erinrend eder da sanga-
rens ord: "Tänk ej uti din
motgangstimmna, att du

af Gud färgat ad; som
skingrar sargen som erinren-
ma och haer eder alltid lika
skad." Det bästa man kan
göra, du sargen ^{likasom}
propar eller ^{Latamad}
grind ^{katton} ^{Lavarge} ^{skad}

erod eder, ad att sjunga en
sang till Herrens ära, och
innan I hemmit sjungadur
till slut, skall sargen skafa
mickat sin udd. Kommen
ihag Jobs ord: Herrens gaf,
och Herrens tog." o. s. v.
Jagen Israels Gud till loto
på lifuets brunsande Skaf!
Och kan skall föra eder

bergade genom kielernas Keltin.
Sjunga skargård in i den lug-
na hamnen, tvarek inga
branningar förfara till
evig bikt, och clad skolorn
Sjunga fira brottop med
Sions brudqvarn för evigt.

Ock, till sist: Matte vi alla
fa mötas clad och fira brottop
med Himlas-brudqvarnen
på Sions berg!

Det tjärtiliga baks till sist
vi hembara, Att Sabeltoss
med var märket förära;
Ty giuft krans för oss, att ett
minne vi fa. Fran eders,
som nu er var eyeskroring ga.

Att möta den glädje, som nu
för Er skralas; Ty kärleken
att uti purpurglans målas.
Likt stjörnornas glans
uppa himmelens klar,
Da skralas för eder nu
Frankens dar.

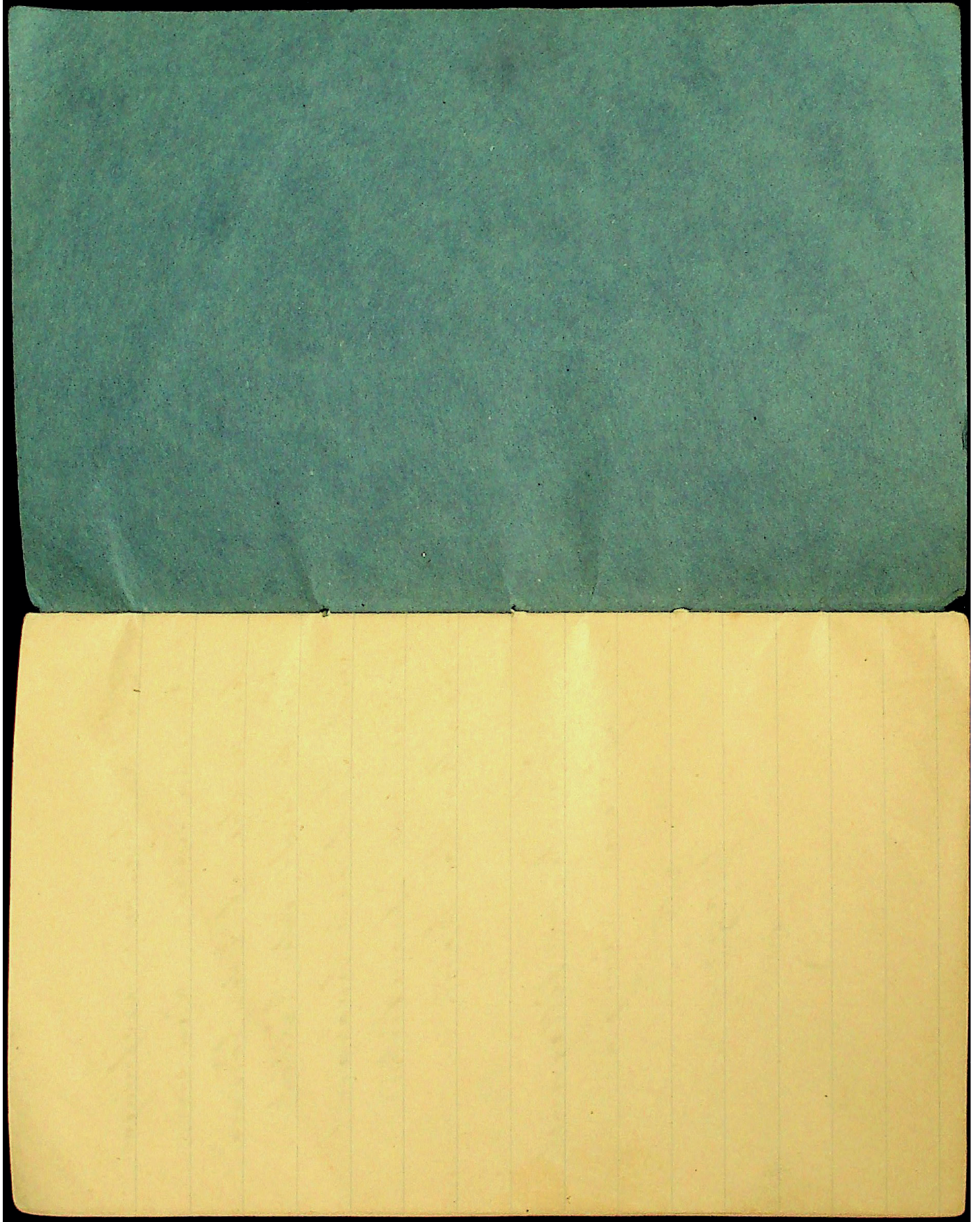
Men tillvaron hemlens jämt
motsprer sig, Guds lifvakt och
uti sitt sköte nog bär
Bädd motgång och medgång,
samt oro och frid, som
frånke Or möter i kommand
tid.

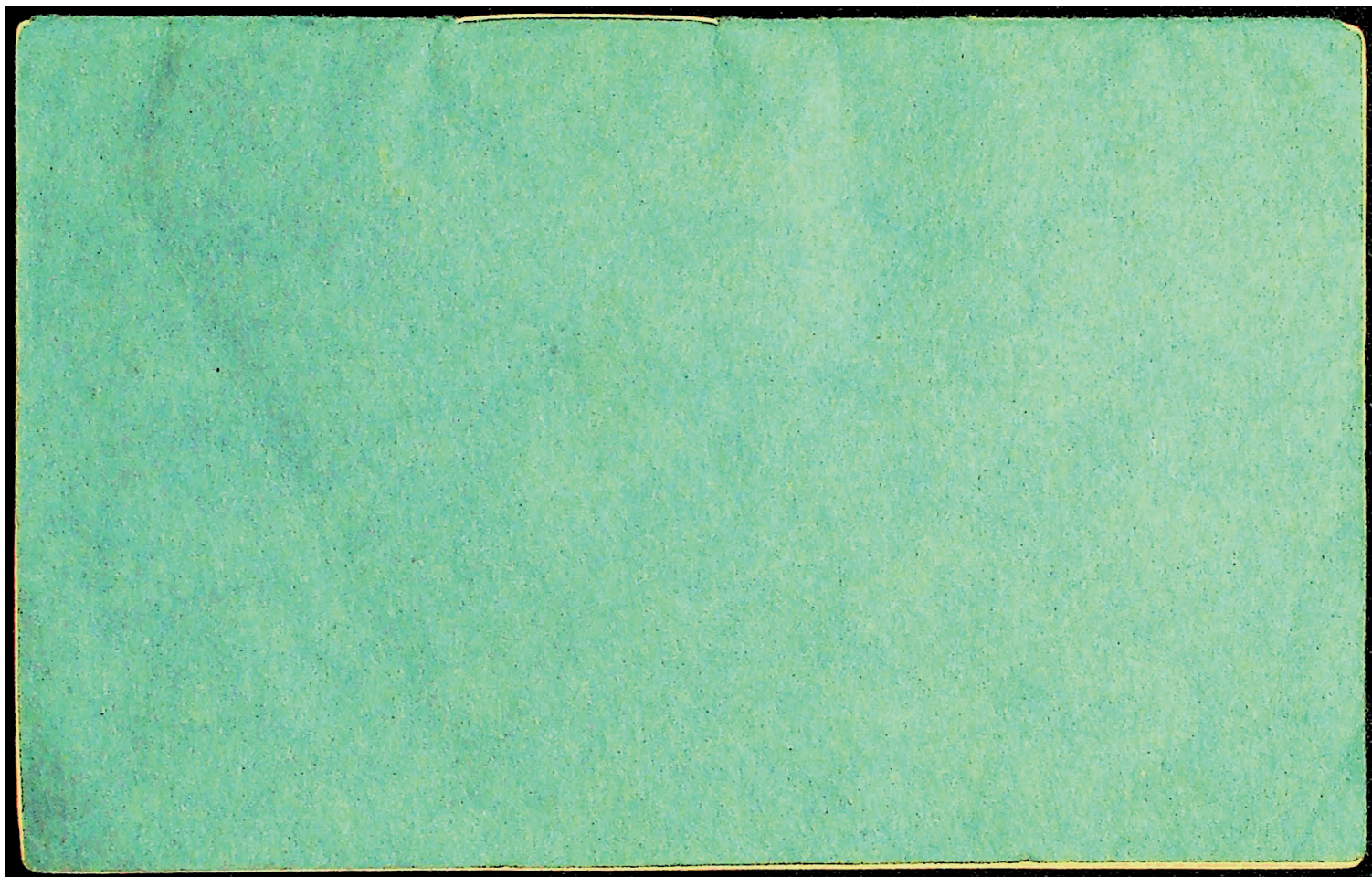
När rojer och oro vill tyär-
kat medtrycka, Och profast
på Gud och i ordet släb-
ka! Där brott finns för
Eder i sorgen att få, Att I
utur skiden med seger mågå.

Lut alokig, när profningar
komma uppåt, Den ene,
den anche af Eder församla!
Knytt hårdt Eder hvarle
vid Gud och svaran!
Ni genom i framtidens
vandra då kan.

Yr
Vänligest tillagnad
af en ringa

Yr
Lager

Postadress

Box 22, 791 21 Falun

Besöksadress

Stigaregatan 2-4, Falun

E-adress

info@dalarnasmuseum.se

Telefon, växel

023-666 55 00